

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 3951/2024
19.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Зоран Савић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“ са седиштем у Београду, кога заступа пуномоћник Бранислав Поповац, адвокат из ..., ради утврђивања ништавости и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2063/23 од 04.10.2023. године, у седници одржаној 19.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2063/23 од 04.10.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2063/23 од 04.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 3014/19 од 21.02.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор о апсолутној ненадлежности суда за поступање у овој правној ствари истакнут од стране туженог. Ставом другим изреке, утврђено је да су ништави и не производе правно дејство Споразуми о накнади за експроприсано земљиште бр. 465-1228/11-07 од 12.07.2012. године и бр. 465-1210/11-07 од 04.04.2012. године. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиоцима на име разлике између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште па до припадајуће накнаде за преузето градско грађевинско земљиште па до припадајуће накнаде за преузето градско грађевинско земљиште исплати и то: тужиљи ББ, по споразуму од 04.04.2012. године, износ од 876.660,00 динара, а тужиоцу АА, по споразуму од 12.07.2012. године, износ од 330.600,00 динара, све са законском затезном каматом од 20.12.2019. године до исплате. Ставом четвртим изреке, тужени је обавезан да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка од 314.756,00 динара, са законском затезном каматом на износ од 183.800,00 динара од дана извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2063/23 од 04.10.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом и другом, стави трећем, осим у делу одлуке о

законској затезној камати и у ставу четвртом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу трећем изреке, у делу одлуке о законској затезној камати и тужени обавезан да тужиљи на досуђени износ од 876.660,00 динара и тужиоцу на досуђени износ од 330.600,00 динара исплати законску затезну камату од 21.02.2023. године до исплате, док је одбијен тужбени захтев тужилаца у делу за плаћање законске затезне камате на наведене досуђене износе за период од 20.12.2019. године до 21.02.2023. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, Врховни суд налази да не постоје разлози предвиђени одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20 и 10/23 - други закон) за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Побијаном правноснажном пресудом утврђено је да су ништави и не производе правно дејство споразуми о накнади за експроприсано земљиште од 12.07.2012. године и од 04.04.2012. године, који су тужиоци закључили са туженим и обавезан је тужени да им исплати разлику између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до висине припадајуће накнаде утврђене према тржишној цени за преузето градско грађевинско земљиште на основу налаза и мишљења судског вештака грађевинске струке. Ово због тога што је предметно земљиште, иако се у време експропријације и закључења споразума о висини накнаде у катастру непокретности водило као пољопривредно земљиште, већ имало статус градског грађевинског земљишта у 3. зони према важећем Генералном урбанистичком плану Града Враћа („Службени гласник Града Враћа“ бр. 7/2010), као и према Просторном плану подручја инфраструктурног коридора Београд-Ниш-граница РМ („Службени гласник РС“, бр. 77/02... и 102/10), а експроприсано је ради изградње деонице аутопута Е-75 Београд-Ниш-граница са Републиком Македонијом.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је побијана пресуда у складу са праксом ревизијског суда и правним схватањем израженим у одлукама Врховног суда и Врховног касационог суда у којима је одлучивано о истоветним тужбеним захтевима, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, у ситуацији када је планским документом (у конкретном случају то су Просторни план подручја инфраструктурног коридора Београд-Ниш-граница РМ и Генерални урбанистички план Града Враћа) извршена промена намене из пољопривредног у грађевинско земљиште, а ова промена није евидентирана у катастру непокретности (чланови 83. став 2. и 88. Закона о планирању и изградњи). Ревизијом се неосновано указује на другачије одлуке овог суда и нижестепених судова, јер постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Имајући у виду наведено, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђивања ништавости и стицања без основа поднета је 20.12.2019. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде цени се у односу на сваког тужиоца појединачно. С обзиром да они нису јединствени и нужни супарничари, у смислу члана 210. ЗПП, побијана вредност спора по ревизији у односу на тужиљу ББ је 876.660,00 динара, а у односу на тужиоца АА је 330.600,00 динара. Ови појединачни износи, према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представљају динарску против-вредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на неновчано и новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра на дан преиначења тужбе, то је Врховни суд, применом члана 403. став 3. ЗПП, нашао да ревизија туженог није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић